

— Дя.

— Отъ кадѣ си предполагати това?

— Повѣдението Ви къмъ княгината ми дава право да мисля тъй.

— А какъ ведохъ себе си?

— Не тъй както отчакахъ отъ Васъ.

— Но какво именно бѣ повѣдението ми!

— Повече отъ колкото се изискваше—подобострасно.

— Не, това е вече прикалено! извикала Надежда Петровна, като скочила отъ мѣсто си и въ силно вълнувание ходила на горъ на долъ изъ стаята.

Налитаевъ ѝ изглѣждалъ. Гърдитъ ѝ високо се издигали лицето ѝ было почервенело, очитѣ ѝ блѣщели отъ негодование и наскърбено самолюбие. Но и Налитаевъ былъ ни живъ ни мъртавъ, той былъ готовъ да пожертаува живота си, ако имаше възможность, да се повърне всичко казано. Изведнѣжъ Надежда Петровна се исправила предъ него, тя още се не успокоила и ржцѣтъ ѝ треперили отъ силно вълнение.

— Така ли казахте? Повече отъ колкото се изискваше подобострасно.

— Да това бѣха мои думи, да се откажа отъ тѣхъ немога; тъй като тѣ изсказватъ напълно мисълта ми. Искahте да узнаете право—азъ Ви казахъ.

Отъ ново начала да ходи тя (Надежда) на горъ на доло изъ стаята. Лицето ѝ горело и устнити ѝ треперили.